

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/5/2024
Identifikačné číslo spisu:	9522100390
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9522100390.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obžalovaného H. H. pre zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí dňa 30. apríla 2024, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 26. januára 2024, sp. zn. 2T/18/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 26. januára 2024, sp. zn. 2T/18/2022 v trestnej veci obžalovaného H. H. zrušuje v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vracia Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvého stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „špecializovaný súd“) z 26. januára 2024, sp. zn. 2T/18/2022, bol obžalovaný H. H. uznaný za vinného za skutky v bodoch:

- 1), 5), 6), 8), 9), 10), 11), 12), 13), 14), 15), 16), 19), 20), 22), 24), 25), 26), 27), 28), 29), 31), 32), 34), 35) a 37) z prečinu popierania a schvaľovania holokaustu, zločinov politických režimov a zločinov proti ľudskosti podľa § 422d ods. 1 Trestného zákona,
- 2), 3), 4), 18), 21), 23), 30) a 33) z prečinu prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 422 ods. 1 Trestného zákona,
- 5), 6), 8), 12), 15), 17), 19), 25), 26), 31), 32) a 37) zo zločinu rozširovania extrémistického

materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona,

- 5), 12), 15), 17), 19), 25), 26), 31), 32) a 37) zo zločinu výroby extrémistického materiálu podľa § 422a ods. 1 Trestného zákona,

- 7) a 31) z prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 423 ods. 1 písm. b) Trestného zákona,

- 36) zo zločinu založenia, podpory a propagácie hnutia smerujúceho k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona,

- 38) zo zločinu podpory a propagácie skupín smerujúcich k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2016, prečinu popierania a schvaľovanie holokaustu a zločinov politických režimov podľa § 422d Trestného zákona účinného do 31. decembra 2016,

- 39) z prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 423 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2016,

- 40) a 41) z prechovávanía extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona,

- 42) a 43) zo zločinu rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, spáchaného formou účasti, ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v citovanom rozsudku.

Za to mu súd uložil:

Podľa § 421 ods. 2 Trestného zákona nezistiac žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona ani žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona trest prepadnutia veci a to:

- 1 ks kniha s názvom PRANÝŘ,
- 1 ks kniha s názvom MÍROVÉ DÍLO ADOLFA HITLERA,
- 1 ks kniha s názvom SVĚDECTVÍ o morálním úpadku,
- 1 ks kniha s názvom ADOLF HITLER PROJEVY,
- 5 ks kníh s názvom Co víte o Židech ?,
- 5 ks kníh s názvom FRIEDENSTAUBE,
- 2 ks kníh s názvom Z TISOVHO BOJA,
- 3 ks kníh s názvom 100 DOKUMENTŮ O VZNIKU VÁLKY,
- 1 ks kniha s názvom GOLEM metla Čechů...,
- 1 ks kniha s názvom MOR V RUSKU BOLŠEVIZMUS, JEHO POHLAVÁŘI, SLUHOVÉ A OBĚTI,
- 12 ks kníh s názvom PROGRAM NSDAP a jeho světonázorová podstata,
- 1 ks kniha s názvom Adolf Hitler Zweites Buch,
- 6 ks kníh s názvom Adolf Hitler Projevy 1922-23,
- 12 ks kníh s názvom ŽIDOKRACIA,
- 1 ks kniha s názvom HITLEROVI ČEŠI,
- 1 ks kniha s názvom NĚMECKO A SVĚTOVÝ MÍR,
- 1 ks kniha s názvom Golem Geisel der Tschechen,
- 1 ks plagát, na ktorom je vyobrazený nemecký a slovenský vojak s

výzbrojou a výstrojom z čias 2. svetovej vojny, pod ktorými je nápis „Nezabudnite na nich - Oni chránia Teba a Tvojich“,

- 3 ks plagátov, na ktorých je vyobrazený príslušník Hlinkovej gardy a nápis „TO SÚ SKUTKY ČECHOBOĽŠEVIZMU! PRETO DO ZBRANE!“,
- 1 ks čierne tričko s nápisom „Anti-Antifa SLOVAKIA“ a s logom s nápisom „Good night left side“,
- 1 ks busta s podobizňou fašistického diktátora Benita Mussoliniho a atribútmi fašistického hnutia - orlicou, zväzkami prútov (fasci) a titulom vodca (DUX - latinská verzia slova duce),
- 2 ks kalendárov na rok 2020 s názvom Naši Nemci, ktoré obsahujú nacistickú symboliku,
- 1 ks vínová fľaša s etiketou obsahujúcou dva portréty fašistického diktátora Benita Mussoliniho,
- 1 ks vínová fľaša s etiketou obsahujúcou portrét Adolfa Hitlera a svastiku,
- 1 ks čierna peňaženka so symbolom totenkopf,
- 1 ks CD aj s obalom s názvom Fight Back for The Rising Sun,
- 1 ks CD aj s obalom od hudobnej skupiny Randall Gruppe,
- 1 ks CD aj s obalom od hudobnej skupiny Vlajka,
- 1 ks CD so symbolom keltského kríža,
- 1 ks DVD s nápisom „SKREWDRIVER DISCOGRAPHY“,
- 1 ks CD s nápisom „DRAHOVCE PÁRTY 88“,
- 3 ks kníh s názvom Hitlerovi Češi,
- 3 ks kníh s názvom Holokaust pod Lupou,
- 7 ks kníh s názvom Jedovatá houba,

Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku súd oslobodil obžalovaného H. H. spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/1 Gv 148/17/1000-178, podanej na Špecializovaný trestný súd dňa 09. decembra 2022, pre skutok z časti v bode 40) a v bode 42) právne kvalifikovaných ako prečin prechovávanie extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že:

od doposiaľ presne nezisteného času, až do dňa 24. januára 2022, minimálne v byte č. X, nachádzajúcom sa na 2. poschodí bytového domu na adrese: G. XXX, okres Č., prechovával:

- 1 ks CD striebornej farby s označením SONY CD-R,
- pričom uvedená vec bola zaistená, počas domovej prehliadky vykonanej dňa 24. januára 2022 v byte č. X, nachádzajúcom sa na 2. poschodí bytového domu na adrese G. XXX, okres Č., ktorého užívateľom bol v tom čase H. H.,

od doposiaľ presne nezisteného času, minimálne do dňa 24. januára 2022, kedy bola vykonaná prehliadka tela H. H. v zmysle § 155 Trestného poriadku, na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave, prechovával na svojom tele extrémistický materiál vo forme tetovania, a to konkrétne na ľavom nadlaktí vyobrazenie bojovníka s hromadou mŕtvych tiel, za ktorým sa nachádza symbol čierneho slnka, a pod ktorým je umiestnený nápis v runovom písme v znení: „rozsievam smrť prijímam smrť“, pretože skutok nie je trestným činom.

II.

Odvolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný H. H. v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom zvoleného obhajcu elektronicky dňa 9. februára 2024. Predmetné odvolanie bolo doplnené podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 26. marca 2024. Prokurátor vtedajšieho Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej už len „prokurátor“) zahlásil odvolanie priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní dňa 26. apríla 2024, ktoré doplnil o dôvody odvolania podaním z 8. marca 2024.

Obžalovaný v odvolaní uviedol, že dôkazy, ktoré preukazujú jeho nevinu, boli zo strany špecializovaného súdu odmietnuté, resp. s návrhom na ich vykonanie sa súd nijako nevysporiadal. Na druhej strane súd

vyhovel všetkým dôkazom navrhnutým prokurátorom a to aj absolútne nesúvisiacim so skutkami. Svedok H. uviedol, že obžalovaný sa venoval charitatívnej činnosti a aktivitám v prospech Slovenského národa. Svedkyňa X. uviedla, že vo Švajčiarsku sa s obžalovaným stretávajú s ľuďmi rôzneho etnika, náboženstva a farby pleti a na Slovensku sa stretávajú s osobami židovského pôvodu. Obžalovaný sa obširne zaujíma o históriu a navštevuje archívy aj v zahraničí.

Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. septembra 2022, sp. zn. 1 To 4/2021, podľa ktorého ako extrémistický môže byť určitý materiál posúdený len s ohľadom na jeho obsah a povahu, nie s poukazom na osobnostný profil osoby, ktorá ním disponuje.

Súd podľa obžalovaného nijako neodôvodnil, prečo posúdil materiál, ktorý ani samotný znalec nedefinoval ako extrémistický (ani to nevyplynulo z iných dôkazov), za extrémistický. Išlo o knihy s názvom SVĚDECTVÍ (1 ks), Z TISOVHO BOJA (2 ks.), MOR V RUSKU BOLŠEVIZMUS, JEHO POHLAVÁŘI, SLUHOVÉ A OBĚTI (1 ks), Adolf Hitler Zweites Buch (1 ks), Adolf Hitler Projevy (6 ks), Golem Geisel der Tschechen (1 ks). Predmetné knižné publikácie sú voľne dostupné v sieťach kníhkupectiev.

Znalec H., PhD. neposkytol odpoveď, ktorou by jasne, stručne a bez akýchkoľvek pochybností zodpovedal otázku zadávateľa a používal neurčité pojmy ako „môže“ „má potenciál“ a pod. Obžalovaný z tohto dôvodu považuje závery znalca za nepreskúmateľné a nespôsobilé preukázať naplnenie skutkovej podstaty trestného činu prechovávanía extrémistického materiálu. Znalec sa opakovane vyjadroval, že niektoré zo zaistených predmetov mali byť publikácie vydané vydavateľstvom GUIDEMEDIA, na margo ktorého uviedol, že toto je známe vydávaním publikácií súvisiacich, či sympatizujúcich s nacizmom. Rozhodnutím Mestského súdu v Brne z 10. septembra 2014, sp. zn. 8T/21/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne z 23. januára 2015, sp. zn. 8To/489/2014, bolo vydavateľstvo GUIDEMEDIA právoplatne oslobodené spod obžaloby pre prečin prejavu sympatií k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu práv a slobôd človeka podľa § 404 Trestného zákoníku.

Ďalší materiál, ktorý prvostupňový súd posúdil ako extrémistický, boli predmety majúce charakter zberateľských predmetov (obžalovaný zberateľskú činnosť potvrdil) ako plagát, na ktorom je zobrazený nemecký a slovenský vojak s výzbrojou a výstrojom z čias 2. svetovej vojny, 3 plagáty, na ktorých je zobrazený príslušník Hlinkovej gardy, busta s podobizňou fašistického diktátora Benita Mussoliniho a atribútmi fašistického hnutia, vínová fľaša s etiketou obsahujúcou dva portréty fašistického diktátora Benita Mussoliniho, ako aj vínová fľaša s etiketou obsahujúcou portrét Adolfa Hitlera a svastiku. Ide o tovar zakúpený v inom štáte. Je neprípustné, aby za situácie, kedy je tovar v niektorom štáte Európskej únie legálne uvádzaný na trh, bol v inom členskom štáte považovaný za extrémistický materiál, čo je v príkrom rozpore so zásadou voľného pohybu tovaru v Európskej únii v zmysle čl. 26, čl. 28 až 37 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Zberateľstvo a legálnosť držby historických relikvií a historických predmetov z obdobia nacistického Nemecka nakoniec potvrdili aj orgány činné v trestnom konaní Švajčiarskej konfederácie, ktoré odmietli vydať predmety zaistené pri domovej prehliadke a avizovali ich vrátenie obžalovanému, čo doposiaľ nevykonali len z dôvodu jeho pobytu vo väzbe.

Obžalovaný priznal autorstvo niektorých príspevkov na sociálnych sieťach, ale neexistuje žiadny dôkaz ohľadne autorstva príspevkov, ku ktorým sa obžalovaný nepriznal a to, že tieto mal vytvoriť práve on. Ide o skutky v bode 1), 2), 3), 4), 6), 16), 18), 20), 21), 23), 24), 27), 28), 29), 30), 33), 35), 38). Ktokoľvek si môže založiť účet na sociálnej sieti, označiť ho akýmkoľvek názvom a do profilu umiestniť akúkoľvek fotografiu, ktorú získal napríklad na internete. Je neakceptovateľný názor prvostupňového súdu, že pokiaľ na sociálne siete obžalovaný prispieval a prípadne niekoho žiadal, aby tam pridal nejaké príspevky, tak musí byť preukázateľne aj autorom ostatných príspevkov. Skutočnosť, že prístup na účty na sociálnych sieťach, na ktorých mali byť prezentované názory, ktoré sú definované ako jednotlivé skutky obžaloby mali aj iné osoby preukazujú nielen listinné dôkazy - screenshoty príspevkov z týchto profilov z času keď bol obžalovaný vo väzbe, ale potvrdil to aj svedok H. na hlavnom pojednávaní dňa

14. marca 2023, ako aj svedok F. na dňa 15. marca 2023. Vykonaným dokazovaním na hlavných pojednávaniach (napr. dňa 9. januára 2024) bolo preukázané, že na sociálnych sieťach ako sú definované v jednotlivých skutkoch obžaloby pribudli príspevky a to počas toho, ako sa obžalovaný nachádzal vo väzbe. Ak bolo zistené, že prístup k profilom mali aj iné osoby, musí sa postupovať v súlade so zásadou „in dubio pro reo“.

Čo sa týka holokaustu, ten obžalovaný nepopieral, nespochybňoval ani neschvaľoval. Len rozporoval na základe vlastného skúmania historických prameňov oficiálne teórie o spôsobe rozsahu usmrcovania, čo potvrdzuje aj jeho kniha Židokracia. Pojem „holokaust“ nie je pojmom legálnym, teda nie je presne definovaný v Trestnom zákone. Nemožno sa však stotožniť s tvrdením prvostupňového súdu, že holokaust má byť jednotne „celospoločensky, medzinárodne a historicky vnímaný a definovaný“, nakoľko samotní znalci, ktorí vypracovali znalecké posudky, a ktorí vypovedali na hlavnom pojednávaní definujú holokaust diametrálne odlišne. Rozdielny pohľad majú aj na počet obetí holokaustu. Pokiaľ teda znalci vnímajú samotný proces holokaustu odlišne, má na to právo aj obžalovaný. Nie je definované, kde je pomyselná hranica správnosti a legálnosti vnímania. Obžalovanému nebolo možné vykonať dôkazy formou ich stručného oboznámenia a to dôkazy predložené v prílohe listov adresovaných súdu z 15. marca 2023, 25. apríla 2023 a 20. júna 2023. Tieto dôkazy mali jednoznačne preukázať, že pri písaní knihy Židokracia obžalovaný vychádzal z enormného množstva primárnych, ako aj sekundárnych historických prameňov.

Podľa ustáleného právneho názoru ESLP „právo na slobodu prejavu nezahŕňa len informácie a myšlienky, ktoré sú priaznivo prijímané alebo považované za neurážlivé alebo indiferentné ale aj tie, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú, také sú požiadavky pluralizmu tolerance a otvorenosti, bez ktorých neexistuje demokratická spoločnosť“ (Open Door and Dublin Well Woman v. Írsko z 29. októbra 1992.)

Obžalovaný ako amatérsky historik vychádzal pri písaní knihy Židokracia z veľkého množstva prameňov, pričom čerpal informácie z rôznych archívov a dokumentov, ako to potvrdil aj svedok J. F. na hlavnom pojednávaní dňa 15. marca 2023. Toto potvrdzuje nielen obrovský rozsah zdrojov v odkazoch pod textom knihy, ale aj vykonaný dôkaz na hlavnom pojednávaní dňa 9. januára 2024 - preukaz zo Slovenskej národnej knižnice. Obžalovaný tak prezentuje svoj názor priznaný mu čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 10 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nemožno stíhať obžalovaného zo skutku, ktorým má podľa názoru obžaloby tieto ľudské rasy hanobiť.

Ohľadne skutku v bode 39), a to prejavu obžalovaného na námestí v Prahe zdôraznil, že znalec Mgr. H. P. na hlavnom pojednávaní dňa 11. júla 2023 uviedol, že oficiálne neexistuje jednotný vedecký konsenzus, čo je to rasa. Neexistuje jednoznačná vedecká zhoda na počte rás. Pojem rasa je pojmom, ktorého definícia sa neustále vyvíja.

Ku skutku v bode 38) uviedol, že treba aplikovať znenie § 421 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase údajného spáchania skutku, t. j. do 31. decembra 2016, ktoré sa týkalo len existujúcich skupín a hnutí v čase spáchania skutku. Zákon č. 316/2016 Z. z. rozšíril skutkovú kvalifikáciu aj na „skupinu, hnutie alebo ideológiu, ktorá v minulosti smerovala k potlačeniu základných práv a slobôd“. Pred účinnosťou predmetnej novely nebola trestná akákoľvek propagácia a podpora skupiny, hnutia alebo ideológie, ale len podpora a propagácia takej skupiny alebo hnutia, ktorá v čase spáchania skutku existovala.

Obžalovaný ďalej upriamil pozornosť na nesúlad prejavu citovaného skutku v bode 39), pričom až v 35 prípadoch ide o pozmenenie textu formou vynechania časti viet, svojvoľného pozmenenia textu, doplnenia textu alebo zmeny slov. Špecializovaný súd sa s touto argumentáciou obžalovaného v rozsudku nijako nevysporiadal. Za skutok v bode 39) je obžalovaný stíhaný viac než 7 rokov, pričom poukázal na judikatúru ESLP najmä vo veci Pretto vs. Taliansko, z 8. decembra 1983, z ktorého vyplýva, že vedenie trestného stíhania po dobu viac ako 6 rokov zakladá porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo tvorí ďalší samostatný predpoklad na

zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby.

Znalecké posudky, resp. odborné vyjadrenia zo strany všetkých znalcov s výnimkou znalca H. sú nulitnými dôkazmi z dôvodu priameho rozporu s ustanovením § 143 ods. 2 Trestného poriadku, na čo obhajoba poukazovala už na hlavnom pojednávaní dňa 11. júla 2023, na ktorom namietala vykonať znalecké posudky ako dôkazy z dôvodu, že v čase pribratia uvedených osôb, ktoré ich vypracovali, boli v príslušnom odbore alebo odvetví zapísaní znalci a medzi nimi aj znalec H. Ich neodobnosť obžalovaný vyvrátil veľkým množstvom dôkazov. Súd odmietol vykonať niektoré dôkazy navrhnuté obžalovaným, ktoré by vyvrátili odbornosť pribratých osôb. Postup špecializovaného súdu, ktorý akceptoval prítomnosť znalca H. ako akéhosi „dozoru“ pri výsluchoch ostatných znalcov „na sľub“ obžalovaný považoval za nesprávny a nemajúci oporu v Trestnom poriadku. Aplikácia § 145 ods. 1 Trestného poriadku je pre takýto postup nesprávna. Ustálená prax súdov, ako aj prax Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky definuje posudzovanie iného znaleckého posudku (resp. vyjadrenie znalca) za porušenie zákona jednoducho preto, že rozsah oprávnenia znalca je definovaný zákonom č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý takéto právo znalci nedefinuje. Uvedené konanie je postihované ako správny delikt (napr. rozhodnutia MS SR č. 11474/2022/153 zo 17. augusta 2022, 16156/2021/153 z 30. júla 2021). Obžalovaný v súvislosti s vyjadrovaním sa znalca ku inému znaleckému posudku poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2016, sp. zn. 4 Tost 3/2016. Je nepripustné, aby boli na hlavnom pojednávaní dňa 12. apríla 2023 prítomné znalkyne Z. a O., ktoré ešte neboli vypočuté a to aj napriek námietke obhajcu, že im bude chcieť počas ich výsluchov kľásť otázky, a zistiť tak objektivitu ich výpovedí. Napriek tomu im súd umožnil zotrvanie počas celého výsluchu znalca H. a vyzval ich, aby sa vyjadrovali k jeho výsluchu.

Obžalovaný vymenoval aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne na sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 209/04 a sp. zn. I. ÚS 110/07, z ktorých vyplýva, že orgány verejnej moci nemôžu prijímať také rozhodnutia, ktoré môžu svojimi účinkami porušiť základné práva a slobody fyzických a právnických osôb, najmä ak nie sú odôvodnené, svojvoľné, arbitrárne a nedávajú odpoveď na podstatu veci.

Vo vzťahu k právu na spravodlivý súdny proces poukázal na rovnosť zbraní, či príležitosti tak, aby každá zo strán mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju z pohľadu konania ako celku podstatným spôsobom neznevýhodňujú vo vzťahu s protistranou (MetalcotBt vs. Maďarsko z 1. februára 2011).

K nevysporiadaniu sa s procesnými návrhmi obhajoby poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 258/2012, podľa ktorého odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené.

K trestu prepadnutia vecí, ktoré boli používané na spáchanie trestného činu, konkrétne extrémistických materiálov, ktoré prechovával uviedol, že sa nejedná o extrémistický materiál a teda nemožno naň aplikovať postup podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Čo sa týka výroku o treste odňatia slobody, tento považuje za nezákonný. V danej veci mal súd aplikovať poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Trestného zákona. Obžalovaný od počiatku riadne napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti a dobrovoľne odovzdal zaistené veci. Aplikácia poľahčujúcej okolnosti by v kontexte s § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona mala za následok zníženie hornej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, teda na 64 mesiacov.

Obžalovaný vzniesol námietku zaujatosti podľa § 31 ods. 5 Trestného poriadku pri prvom procesnom úkone bezodkladne po tom, ako sa o tejto skutočnosti dozvedel. Na hlavnom pojednávaní dňa 26. apríla 2024 po vyhlásení rozsudku sudca uviedol, že „a možno symbolicky, zajtra bude výročie oslobodenia

koncentračného tábora Osvienčim, vychádza vyhlásenie tohto rozsudku“. Prispôsobenie procesu a datovanie jeho výsledku akejkolvek symbolike, propagande, politickým záujmom, spoločenskej požiadavke, či hoci pamätným dňom, považuje obžalovaný za porušenie princípu nezávislosti súdu.

Na základe vyššie uvedených dôvodov obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil rozsudok špecializovaného súdu a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, resp. aby rozhodol s poukazom na iné zistenia odvolacieho súdu.

* * * * *

Prokurátor odvolaním napadol rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu. Nie je možné sa s poukazom na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie stotožniť s tým, ako súd zmenil právnu kvalifikáciu pri skutkoch v bodoch 1) až 6), 8) až 37) a v bodoch 5) až 6), 8) až 16), 19) až 20), 22), 24) až 29), 31) až 32), 34) až 35), 37) podanej obžaloby. Súd zmenil pri rozhodovaní v rozsudku právnu kvalifikáciu pri skutkoch v bodoch 1), 3), 14), 18), 21), 30) a 33). Z vykonaného dokazovania objektívne vyplýva, že obžalovaným súčasne zverejnené a sprístupnené texty - odkazy na internetové články (nie jeho komentáre, či príspevky), obrazovo-grafické znázornenia (napríklad koncentračného tábora s nápisom „ARBEIT MACHT FREI“, farebného obrázku s bielou pravotočivou svastikou, symbolu pravotočivej svastiky a symbolu dvoch rún Sig, keltského križa s nápisom „WHITE PRIDE WORLD WIDE“), je po právnom posúdení a zhodnotení znaleckého dokazovania znalcom z odvetvia Politický extrémizmus potrebné, a plne zákonom odôvodnené považovať za extrémistický materiál tak, ako je tento legálne definovaný v Trestnom zákone. V podrobnostiach v tomto smere možno odkázať na jednoznačné závery znaleckého dokazovania znalca Mgr. H. H., PhD., ako aj na hlavnom pojednávaní ďalšie vykonané dokazovanie a súvisiaci listinný materiál, z ktorého vyplýva, že obžalovaný zverejnením, resp. sprístupnením a rozšírením dotknutých odkazov na internetové články a obrazovo-grafických znázornení konal minimálne v nepriamom úmysle a s plným vedomím, že ide o materiál, ktorý Trestný zákon považuje za extrémistický.

Čiastkové útoky v bodoch 1), 3), 5), 6), 8), 12), 14), 15), 17), 18), 19), 21), 25), 26), 30), 31), 32), 33) a 37) podanej obžaloby mali byť správne právne kvalifikované ako pokračujúci zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona.

Taktiež sa nie je možné s poukazom na vykonané dokazovanie stotožniť s tým, ako boli súdom právne kvalifikované skutky v bodoch 2), 3), 4), 18), 21), 23), 30) a 33) vo výrokovej časti rozsudku. Po dôslednom vyhodnotení dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní možno na rozdiel od právnej kvalifikácie v podanej obžalobe dospieť dodatočne k tomu právnomu záveru, že skutky v bodoch 5) až 6), 8) až 16), 19) až 20), 22) až 29), 31) až 32), 34) až 35), 37) je na mieste správne právne kvalifikovať aj ako pokračujúci prečin popierania a schvaľovania holokaustu, zločinov politických režimov a zločinov proti ľudskosti podľa § 422d ods. 1 Trestného zákona. Tomu zodpovedá jednak v danej trestnej veci pred súdom I. stupňa vykonané dokazovanie, ako aj objektívne naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty tohto prečinu.

Je možné sa stotožniť s tou časťou, ktorou bolo rozhodnuté súdom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku vo vzťahu k držbe a prechovávaní CD striebornej farby s označením SONY CD-R, zo strany obžalovaného. Nakoľko z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní nevyplýva, že by išlo o takú vec, ktorú by bolo možné právne posúdiť, ako extrémistický materiál v zmysle ustanovenia § 130 ods. 7 Trestného zákona. Nemožno sa však už stotožniť s rozhodnutím súdu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku vo vzťahu ku skutku obžalovaného v podanej obžalobe spočívajúcom v tom, že prechovával na svojom tele extrémistický materiál vo forme tetovania.

V prípade dotknutých tetovaní ide o také obrazové a grafické znázornenia, ktoré sú svojou povahou, charakterom a významom extrémistickým materiálom. Súd založil rozhodnutie podľa § 285 písm. b)

Trestného poriadku na tom, že v danom prípade telo obžalovaného nie je vec, a preto ani nemožno uvažovať o vyvedení trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu k prečinu podľa § 422c Trestného zákona. S týmto sa nie je možné stotožniť, keďže dotknuté tetovania ako grafické a obrazové znázornenia spĺňajú po vykonaní príslušného znaleckého dokazovania všetky zákonné znaky tak, ako sú tieto legálne vyjadrené v § 130 ods. 7 Trestného zákona. Navyše aj z doterajšej rozhodovacej činnosti Špecializovaného trestného súdu vyplýva, že aj takéto prípady boli v iných trestných veciach právne posudzované súdom ako prečin prechovávanía extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona.

Prokurátor súhlasil s trestom prepadnutia veci tak, ako bol uložený súdom. Súd však nerozhodol aj podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona, čo prokurátor považoval za chybný postup ukladania trestu.

Prokurátor sa nestotožnil ani s tým, ako súd vyhodnotil ustanovenia o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach, nakoľko obžalovaný spáchal viacero skutkov ako organizátor a bol už v minulosti odsúdený. Súd mal aplikovať § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona s odkazom na § 37 písm. h), písm. k), písm. m) Trestného zákona.

Boli splnené všetky zákonné podmienky na uznanie obžalovaného za vinného v zmysle podanej obžaloby s výnimkou, ako bolo vyššie uvedené a spresnené, ako aj na uloženie zákonného trestu, ako to bolo navrhnuté dňa 26. januára 2024. Mal byť správne a zákonne uložený nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 sedem rokov podľa § 421 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h), písm. k), písm. m), § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom strázenia. Za trestný čin extrémizmu bol obžalovaný už v inej trestnej veci odsúdený, a nemožno tiež ponechať bez povšimnutia aj jeho odsúdenie v súvislosti s nedovoleným ozbrojovaním, aj keď toto je už zahladené. Relevantným v tomto smere je však veľký rozsah žalovanej trestnej činnosti, jej povaha, význam a nebezpečnosť pre spoločnosť.

Rovnako mal byť obžalovanému uložený aj peňažný trest podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona a to minimálne vo výške 10 000 Eur, keďže z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že žalovanú trestnú činnosť (najmä pri skutkoch týkajúcich sa knihy Židokracia) páchal zo zisťných dôvodov a za účelom dosiahnutia zisku, ktorý aj podľa jeho vlastných tvrdení dosiahol a sledoval.

Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

* * * * *

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podal dňa 27. marca 2024 vyjadrenie k odvolaniu prokurátora, v ktorom uviedol, že pokiaľ by prokurátor chcel sťahovať ľudí za rozširovanie extrémistického materiálu v prípade zobrazenia vchodu do koncentračného tábora Auschwitz s nápisom „Arbeit macht frei“ musel by sťahovať napríklad aj zodpovedných zamestnancov Ústavu pamäti národa, ktorý má toto vyobrazenie v jednom z článkov na svojej internetovej stránke. Argumentácia prokurátora odkazujúca na akési závery znaleckého dokazovania spočívajúce na posudzovaní extrémistického materiálu ad personam, na základe ktorých chcel sťahovať ľudí za zverejňovanie materiálu nie v závislosti od jeho povahy, ale v závislosti od osoby, ktorá ich zverejňuje, je dôkazom nesprávnosti jeho záverov.

Obžalovaný sa stotožňuje s kvalifikáciou skutkov ako sú uvedené v rozsudku, pričom kvalifikáciu, ako ju definuje prokurátor považuje za nesprávnu.

Tetovanie obžalovaného ani len nespĺňa predpoklad akejsi extrémistickej symboliky, nakoľko sám znalec H. uviedol „čierne slnko je okultný pojem, ktorého modifikácie sa objavovali už v predkresťanskom období“. Na to, aby išlo o prechovávanie extrémistického materiálu je nevyhnutné, aby išlo súčasne o

prechovávanie vecí v pravom slova zmysle. Prechovávaním sa rozumie akýkoľvek spôsob držby. Z povahy tetovania, ktoré predstavuje jednu z foriem skrášľovania tela prostredníctvom nanášania farbiva pod kožu človeka pritom vyplýva, že ho nemožno subsumovať pod definíciu vecí v zmysle príslušných právnych predpisov.

Svojím konaním obžalovaný podľa jeho tvrdení nezosnoval a neriadil spáchanie trestného činu, ale v zmysle uvedených skutkov mal len „požiadať“ tretiu osobu o zverejnenie knihy „Židokracia“ na internete, a teda nemôže mu byť pripisovaný status organizátora. V danom prípade sa podľa názoru v čisto formálnej rovine môže jednať o objednávku, čo nemá dopad na kvalifikáciu tohto konania ako príťažujúcej okolnosti. Navyše prvostupňový súd nijakým spôsobom nepreukázal existenciu zištných dôvodov v prípade vydania tejto knihy, nakoľko nepreukázal, či obžalovaný z tejto knihy vôbec plánoval, alebo mal nejaký zisk.

Pokiaľ prokurátor tvrdí, že malo byť aplikované ako príťažujúca okolnosť ustanovenie § 37 písm. m) Trestného zákona, súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať, s ohľadom na povahu predchádzajúceho odsúdenia, pričom doba, ktorá ubehla od predchádzajúceho odsúdenia je už takmer 12 rokov.

V súvislosti s autorstvom príspevkov, ktoré nepriznal obžalovaný poukázal na rozsudok špecializovaného súdu zo 4. júla 2018, sp. zn. BB-4T/4/2018, v ktorom sa uvádza, že „skutočnosť, že obžalovaný sa od daného nedištancoval, nemôže automaticky zakladať jeho trestnoprávnu zodpovednosť, resp. táto skutočnosť sama o sebe nemôže viesť súd k záveru, že obžalovaný sa skutku uvedeného v obžalobe dopustil. Orgány činné v trestnom konaní nestotožnili administrátora, resp. správcu citovaných profilov, ktorý by mal znalosť o prístupovom mene a hesle na citované profile, resp. o tom, kto ďalší tieto prístupové mená a heslá má a pozná“. „Príspevky na uvedené profile je tiež možné vložiť hocikým, kto pozná prístupové meno a heslo a to aj zo zahraničia.“ Nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, či konkrétny príspevok na sociálnej sieti pridali iné osoby, ktoré mali preukázateľne prístup na tieto profile a bežne na tieto pridávali príspevky, alebo tento príspevok pridal obžalovaný.

Obžalovaný vo vlastnom písomnom podaní doručenom prvostupňovému súdu dňa 27. marca 2024 uviedol, že súd nebral do úvahy listiny, ktoré jednoznačne podporujú jeho nevinu. Ignoroval výpovede znalcov, ktoré boli v prospech obžalovaného. Na pribatie znalcov ad hoc neboli podľa obžalovaného splnené podmienky, a mali byť vybratí znalci z osôb zapísaných v zozname znalcov. Súd ďalej porušoval Trestný poriadok tým, že nechal znalca vypočuť iným znalcom. Znalec F. na hlavnom pojednávaní uviedol, že „história je vždy podmienená momentálnym politickým režimom“. Tento znalec teda jasne priznáva, že dejiny vykladajú historici podľa aktuálneho politického režimu a názory historikov, tzv. nepohodlných autorov sú neprijateľné z politických dôvodov.

Pojmovým znakom samotnej propagácie hnutí je konanie, ktorým sa páchatel snaží dané hnutie uvádzať v známosť, šíriť jeho ideológiu medzi ľuďmi, a to akýmkoľvek spôsobom, buď priamo alebo nepriamo. Samotní znalci žiadne hnutie obžalovanému nedokázali. Trestná nemôže byť ani samotná zmienka režimu. V prejavoch obžalovaného nemožno nájsť jediný citát, zmienku, kde by glorifikoval rasové zákony alebo obmedzovanie slobôd. Toto obdobie spomína výlučne v historickom kontexte.

„Pojem hnutie treba chápať ako skupinu osôb aspoň čiastočne organizovanú, formálne neregistrovanú, smerujúcu k potlačeniu práv a slobody človeka, alebo hlásajúcu národnostne rasovú, náboženskú či triednu nenávisť, alebo nenávisť voči inej skupine osôb. Pre naplnenie znakov tejto skutkovej podstaty je nutné, aby hnutie existovalo v dobe, kedy ho páchatel podporoval či propagoval, a to hoci v jeho modifikovanej podobe (napríklad neofašistické alebo neonacistické hnutie apod.) Nejvyšší súd (Českej republiky) R 11/2007.

Súd účelovo ignoroval predslov obžalovaného z knihy „Židokracia“, v ktorej vysvetľuje, že jeho kritika nesmeruje k židom ako takým, ale len ku skupine, ktorá je dokázateľne vo vedení organizácií, ktoré

priniesli nové politické režimy a revolúcie. Myšlienky obžalovaného nespĺňajú znaky anitsemitizmu, keďže nehovoril o židoch ako o jednoliatej homogénnej mase, ktorej pripisoval rozkladné úmysly. Práve naopak, obžalovaný hovoril, že väčšina židov s tým nemá nič spoločné.

Ďalej sa prvostupňový súd nevysporiadal s ďalšími dôkazmi - listinami k Leuchterovej správe, ktorú samotné nemecké ministerstvo spravodlivosti považuje za vedecký výskum.

Spis spolu s podanými odvolaniami bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 28. marca 2024.

III.

Konanie o odvolaní

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného H. H. i odvolanie prokurátora je z časti dôvodné.

Odvolací súd z vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach pred špecializovaným trestným súdom na základe odvolaní podaných obvineným a prokurátorom zistil, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť v celom rozsahu z dôvodov § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nesprávnu právnu kvalifikáciu, nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať a vykonať ďalšie dôkazy.

Zároveň odvolací súd rozhodol podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku o vrátení veci špecializovanému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, keďže doplnenie konania odvolacím súdom by bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom, a to riadiac sa nasledovným:

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada voľného hodnotenia dôkazov ustanovená vo vyššie citovanom § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej má súd hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarala strana alebo súd. Táto základná zásada trestného konania musí byť realizovaná v obsahu vyhotovenia konkrétneho meritórneho rozhodnutia, z ktorého musí byť zrozumiteľne a preskúmateľne zistiteľné akým spôsobom súd vyhodnotil v trestnom konaní získané a vykonané dôkazy, a ako dospel k svojmu rozhodnutiu, pričom má svoj zákonný odraz vo formálnych požiadavkách kladených na vyhotovenie rozsudku, a síce podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku musí súd uviesť:

- ktoré skutočnosti vzal za dokázané,
- o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera,
- akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov,
- ako sa súd vyrovnal s obhajobou,
- prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov,
- akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, pričom ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva požiadavka, aby každé rozhodnutie bolo dostatočne a presvedčivo odôvodnené, keďže rozhodnutie by malo byť zákonné a spravodlivé (z pohľadu výroku) a presvedčivé (z pohľadu odôvodnenia). Odôvodnenie rozhodnutia má presvedčiť o opodstatnenosti výrokov rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti, zákonnosti a spravodlivosti. Riadne odôvodnenie rozhodnutia má vplyv nielen na možnosť uvádzať návrhy a argumenty procesnými stranami s tým, aby bolo k nim zaujaté stanovisko v odôvodnení rozhodnutia, ale aj na možnosť účinne napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom jednak na zabránenie tomu, aby bolo rozhodnutie arbitrárne, resp. naopak, aby bolo rozhodnutie preskúmateľné. V tejto súvislosti netreba opomenúť tú skutočnosť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Odvolací súd ďalej uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe zo zásady spravodlivého súdneho konania, ktorú treba odvodiť z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva nutnosť, aby v súdnom rozhodnutí odôvodnenie výroku o vine zo spáchania skutku napĺňajúceho trestný čin zodpovedalo požiadavke preukázania zákonných znakov trestného činu mimo rozumných pochybností. Ak je odôvodnenie výroku o vine vo vzťahu k niektorému zo zákonných znakov trestného činu nepreskúmateľné, takéto odôvodnenie je z hľadiska spravodlivého súdneho konania ústavne neudržateľné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a teda ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a na základe toho dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, nemôže odvolací súd takýto rozsudok zrušiť, ani keby sám, na základe vlastného presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

V posudzovanom prípade však odvolací súd zistil, po oboznámení sa s obsahom spisu, s odôvodnením rozsudku a s obsahom podaných odvolaní vo vzťahu k vyššie uvedenej všeobecne platnej povinnosti súdu postupovať pri hodnotení dôkazov dôsledne, starostlivo a s poukazom na všetky v konaní zákonne získané a použiteľné dôkazy obligatórne vyjadreného starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu to, že špecializovaný trestný súd pri plnení takto vymedzenej povinnosti riadiť sa pri ustálení skutkových záverov vyššie špecifikovanými požiadavkami nepostupoval dôsledne, a dopustil sa pochybení, ktoré majú za následok nelogickosť a v konečnom dôsledku nedostatočnú preskúmateľnosť odvolaniami napadnutého rozsudku.

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný H. H. uznaný za vinného zo spáchania skutkov uvedených v bodoch:

- 1), 5), 6), 8), 9), 10), 11), 12), 13), 14), 15), 16), 19), 20), 22), 24), 25), 26), 27), 28), 29), 31), 32), 34), 35) a 37) z prečinu popierania a schvaľovania holokaustu, zločinov politických režimov a zločinov proti ľudskosti podľa § 422d ods. 1 Trestného zákona,
- 2), 3), 4), 18), 21), 23), 30) a 33) z prečinu prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 422 ods. 1 Trestného zákona,
- 5), 6), 8), 12), 15), 17), 19), 25), 26), 31), 32) a 37) zo zločinu rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona,
- 5) 12), 15), 17), 19), 25), 26), 31), 32) a 37) zo zločinu výroby extrémistického materiálu podľa § 422a ods. 1 Trestného zákona,

- 7) a 31) z prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 423 ods. 1 písm. b) Trestného zákona,
- 36) zo zločinu založenia, podpory a propagácie hnutia smerujúceho k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona,
- 38) zo zločinu podpory a propagácie skupín smerujúcich k potlačeniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2016, z prečinu popierania a schvaľovanie holokaustu a zločinov politických režimov podľa § 422d Trestného zákona účinného do 31. decembra 2016,
- 39) z prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 423 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2016,
- 40), 41) z prečinu prechovávanía extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona,
- 42), 43) zo zločinu rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, spáchaný formou účasti, ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Špecializovaný trestný súd založil výrok o vine obžalovaného predovšetkým na záveroch znaleckých posudkov, výsluchoch znalcov, výsluchoch svedkov, vrátane svedka agenta, ako aj na ostatných listinných dôkazoch.

Pre skutok uvedený v bode 40), kvalifikovaný podľa § 422c Trestného zákona, a skutok uvedený v bode 42), kvalifikovaný podľa § 422b ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, bol obžalovaný podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby, pretože skutky nie sú trestným činom.

Najvyšší súd po preskúmaní veci zistil v rozsudku súdu prvého stupňa nasledovné pochybenia:

A) V prvom rade je potrebné prisvedčiť námietke obžalovaného, že postup priberania znalcov do konania neprebehol *lege artis*. Znalci z odboru spoločenské a humanitné vedy (s výnimkou Mgr. H. H., PhD.) boli do konania pribratí ako tzv. znalci *ad hoc*.

Podmienky priberania *ad hoc* znalcov do konania sú upravené v ustanovení § 143 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého ak v príslušnom odbore alebo odvetví nie je zapísaná žiadna osoba alebo osoba zapísaná v zozname znalcov nemôže podať znalecký posudok, alebo podanie znaleckého posudku by bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo nákladmi, možno do konania pribrať aj inú osobu s potrebnými odbornými a občianskymi predpokladmi, ak s tým súhlasí. Taká osoba je povinná pred vykonaním znaleckej činnosti zložiť sľub podľa osobitného zákona; ak ide o právnickú osobu, sľub zloží fyzická osoba poverená touto právnickou osobou vykonaním znaleckej činnosti.

V okamihu priberania *ad hoc* znalcov do konania vyšetrovateľom (v roku 2019 a 2020) boli pre odbor spoločenské a humanitné vedy do zoznamu znalcov zapísaní dvaja znalci Mgr. H. H., PhD. a Doc. JUDr. PhD. A. R.. V prípravnom konaní nebolo preukázané, že osoby zapísané v zozname znalcov nemohli podať znalecký posudok, resp. že by podanie znaleckého posudku bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo nákladmi. Na takýto postup nepostačuje len úradný záznam vyšetrovateľa, ale je ho potrebné verifikovať aj inými dôkazmi (napr. mailovou komunikáciou so znalcami zapísanými v odbore, ich písomným potvrdením, výsluchom a pod.), ktoré by súdu umožňovali overiť splnenie podmienok na pribratie znalcov *ad hoc* podľa § 143 ods. 2 Trestného poriadku. Bez uvedeného nemožno v tomto štádiu konania konštatovať splnenie zákonných podmienok na pribratie znalcov *ad hoc* namiesto pribratia znalcov z osôb zapísaných v zozname znalcov pre daný odbor.

V prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní bez splnenia zákonných podmienok prioritne pribrali *ad hoc* znalcov namiesto znalcov zapísaných v zozname, išlo by o podstatné pochybenie, pretože

„obchádzaním“ riadne zapísaných znalcov v situácii, keď títo sú schopní vypracovať znalecký posudok či odborné vyjadrenie, sa otvára cesta k potencionálnemu subjektívne účelovému vybratiu znalca, ktorý podá v určitom smere „želaný“ znalecký posudok či odborné vyjadrenie. Tým môže prísť k prekročeniu limitov spravodlivého súdneho konania.

Takýto postup nemôže byť zhojený prítomnosťou znalca riadne vybraného zo zoznamu znalcov vedeného ministerstvom spravodlivosti pri výsluchu znalcov zvolených ad hoc, ako to správne v odvolaní namietol obžalovaný. Uvedené je nielen v rozpore so zákonom o znalcov a tlmočníkoch, podľa ktorého znalec nie je oprávnený posudzovať znalecký posudok iného znalca. Ale aj v zmysle Trestného poriadku je takéto oprávnenie (preskúmanie znaleckého posudku znalca) zverené podľa ustanovenia § 147 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku iba znaleckému ústavu, prípadne právnickej osobe (napr. znaleckej organizácii a pod.). Z rozhodnutí ministerstva spravodlivosti namietaných v odvolaní obžalovaného pritom vyplynulo, že znalci prekračujúci zadanie znaleckej činnosti, na ktorú boli pribratí, boli za uvedené konanie potrestaní v správnom konaní. Vyššie uvedený postup pritom vyznieva o to nejasnejšie, ak orgány činné v trestnom konaní na jednej strane pribrali do konania znalcov ad hoc s odôvodnením, že osoby zapísané v zozname znalcov nemohli podať znalecký posudok, resp. že by podanie znaleckého posudku bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo nákladmi, a na strane druhej jeden z dvoch znalcov zapísaných v zozname v danom odbore (Mgr. H. H., PhD.) sa zúčastnil všetkých hlavných pojednávaní, na ktorých boli vykonávané výsluchy znalcov pribratých ad hoc, ich znalecké posudky mu boli súdom vopred zaslané a vyjadroval sa k nim, hoci uvedené nebolo jemu zadanou úlohou.

Uvedené Špecializovaný trestný súd na str. 107 rozsudku odôvodnil len tým, že znalec môže byť prítomný pri výsluchu obvineného, svedkov ako aj iných znalcov, a takýto postup je v súlade s Trestným poriadkom, a súd preto považoval za vhodné, aby sa znalec z hľadiska svojej odbornosti vyjadril k znaleckým posudkom, ako aj k výsluchom znalcov vzatých do sľubu. K tomu najvyšší súd poukazuje na to, že účasť znalca na výsluchu obvineného, svedkov alebo pri vykonávaní iných dôkazov je upravená v § 145 ods. 1 Trestného poriadku označenom ako „Príprava znaleckého posudku a výsluch znalca“. Uvedené ustanovenie teda upravuje rozsah úkonov, ktoré je možné vykonať, na ktorých je možná účasť znalca, a ktoré majú slúžiť ako podklady pri príprave jeho znaleckého posudku. V predmetnej veci však Mgr. H. H., PhD. znalecký posudok v čase účasti na výsluchoch iných znalcov už podal, a v priebehu konania na prvostupňovom súde k nemu nevypracoval žiaden dodatok. Z argumentácie Špecializovaného trestného súdu preto nie je zrejmé, čo bolo, s poukazom na znenie § 145 ods. 1 Trestného poriadku, dôvodom účasti tohto znalca na výsluchoch iných znalcov. A už vôbec nedáva odpoveď na to, na základe akého zákonného ustanovenia boli danému znalcovi zasielané znalecké posudky iných znalcov, a na základe akého zákonného ustanovenia Trestného poriadku alebo zákona o znalcov sa k nim znalec následne vyjadroval.

Uvedené odôvodnenie, resp. vysvetlenie pritom nemôže nahrádzať odvolací súd v rámci svojho rozhodnutia, pretože je primárne povinnosťou prvostupňového súdu vysporiadať sa v odôvodnení rozsudku podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku dostatočným spôsobom okrem iného aj s obhajobou obžalovaného, ktorej bolo uvedené súčasťou.

B) Ďalej je potrebné poukázať na to, že vykonaným dokazovaním nebolo zatiaľ nepochybne preukázané, že všetky materiály, ktoré obžalovaný mal vyrábať, rozširovať a prechovávať, možno objektívne označiť ako extrémistické. Vo vzťahu k právnomu posúdeniu predmetných materiálov uvádza najvyšší súd nasledovné:

Extrémistickým materiálom sú podľa legálnej definície v § 130 ods. 7 Trestného zákona (pozitívne vymedzenie) všetky písomné, grafické, obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové vyhotovenia materiálov uvedených v písmenách a) až d) citovaného paragrafu. Tam uvedené materiály sa za extrémistické nepovažujú v prípade splnenia hypotézy v ustanovení § 130 ods. 8 Trestného zákona (negatívne vymedzenie), ak preukázateľne slúžia na realizáciu vzdelávacích, zberateľských alebo výskumných aktivít.

Z uvedeného vymedzenia je zrejmé, že musí ísť o objektívne extrémistický materiál, a to primárne bez ohľadu na osobnostný profil osoby, ktorá takýmto materiálom disponuje.

Na posúdenie, či ide o extrémistický materiál slúži v trestnom konaní odborné posúdenie podané znalcom vo forme posudku, či odborného vyjadrenia. Zo znaleckého posudku by mali rezultovať explicitne také nepochybné závery, na základe ktorých by si rozhodujúci súd mohol vytvoriť právny úsudok, či skutkovo objektívne ide o takýto druh materiálu. V danom prípade boli do konania za uvedeným účelom pribratí viacerí znalci, ktorí sa v znaleckých posudkoch nie dostatočne vyjadrovali tak, aby súd takýto právny úsudok mohol objektívne urobiť.

Zo znaleckého posudku znalca zapísaného v zozname znalcov Mgr. H. H., PhD. vyplynulo, že „texty ním skúmané možno považovať za historické, nevedecké, tvrdenia v nich sú v súčasnosti frekventované v pravicovom extrémistickom prostredí.“ Ohľadom skúmaných kníh a rôznych predmetov zaistených pri domovej prehliadke u obžalovaného zas znalec uviedol, že „nesúvisia s extrémizmom (stopa č.1A), neobsahujú národnosocialistické heslá“ (stopa č.1B). Na č.l.1523 uviedol, že „stopa č.1C kniha Mírové dílo Adolfa Hitlera, nakoľko znalci táto kniha bola predložená v súbore kníh obžalovaného, ktorý sa svojim národnosocialistickým (NS) presvedčením nijako netají, môže táto publikácia prispievať k formovaniu jeho politických názorov a konania.“ Ku knihe Adolf Hitler Projevy znalec uviedol, že „kým pre záujemcu môže mať kniha istú hodnotu tým, že si môže samostatne vytvoriť názor na Hitlerove umenie propagandy, súčasne môže uvedená publikácia v rámci NS prostredia slúžiť na šírenie kontrakultúrnych právd, vymedzovanie sa voči mainstreamovému prostrediu, či k ďalšej radikalizácii.“

Zo znaleckého posudku znalkyne pribratej ad hoc Mgr. H. Z. vyplynulo, že „obsah príspevkov obžalovaného, ktoré analyzovala v mnohých aspektoch vykazuje odklon od súčasného stavu historického výskumu. Autor príspevkov čerpá z diel revizionistov, ktorých závery boli v mnohých prípadoch odmietnuté, ale aj vyvrátené vedeckou obcou, ale aj za tieto čelili súdnym procesom.“ Revizionisti podľa znalkyne účelovo konštruujú argumenty často vytrhnuté z kontextu, čo vedie nielen k nesprávnej interpretácii, ale aj zavádzaniu, či manipulácii.

Z ďalšieho znaleckého posudku tejto znalkyne vyplynulo, že „z videozáznamov, ktoré skúmala je zrejmé, že autor vychádza z čiastkových správ o ošetrovaní niektorých židovských väzňov, pričom na ich základe tvrdí, že celý holokaust má byť podvodom.“ Na podrobnejšiu analýzu by však bolo potrebné vedieť, o akých dokumentoch presne autor hovorí. Z ďalšieho znaleckého posudku tejto znalkyne, v ktorom analyzovala príspevky z profilu obžalovaného vyplynulo, že „množstvo autorom prezentovaných informácií nie je v súlade s výsledkami aktuálneho historického výskumu.“

Zo znaleckého posudku znalca pribratej ad hoc Mgr. H. R., PhD., vyplynulo, že „informácie prezentované v príspevku, ktorý skúmal nie sú v súlade s výsledkami aktuálneho historického výskumu.“

Zo znaleckého posudku znalca pribratej ad hoc Mgr. Y. F. vyplynulo, že „príspevky majú priamy alebo sprostredkovaný súvis s národným socializmom. Autor v nich nepriamo schvaľuje vyhladzovanie židov.“

S konštatovaním súdu prvého stupňa o vyčerpávajúcom znaleckom dokazovaní sa najvyšší súd nemôže stotožniť. Znalecké posudky nemali byť zamerané na historický výskum holokaustu, jeho stupňov, ani na osobu obžalovaného, ale primárne mali dať odpoveď na charakter materiálov, ktoré znalci posudzovali. Uvedené pritom v znaleckých posudkoch absentuje.

Zo znaleckých posudkov znalcov, ako boli vyššie len príkladom uvedené, teda dostatočne nerezultujú explicitne také nepochybné závery, na základe ktorých by si rozhodujúci súd mohol vytvoriť právny úsudok, či skutkovo objektívne vo všetkých prípadoch (ako to nesprávne skonštatoval súd prvého stupňa na str. 110) ide o extrémistický materiál v zmysle ustanovenia § 130 ods. 7 Trestného zákona.

Výjadrenia znalcov sú v tomto smere v častiach posudkov ambivalentné, keď používajú výrazy ako: ...príspevky obžalovaného naznačujú....je nanajvýš pravdepodobné....prejavy obžalovaného sú zavádzajúce....obsahujú nepresnosti.... obžalovaný nepriamo schvaľuje vyhladzovanie židov....obžalovaný používa nedôveryhodné zdroje...

Zásadným pochybením však je, že pri rezultáte o tom, či o takýto extrémistický materiál ide, si znalci „vypomohli“ osobnostnými vlastnosťami obžalovaného (napr. „...obžalovaný sa svojim národnosocialistickým presvedčením netají... uvedená publikácia môže slúžiť v rámci NS prostredia na šírenie kontrakultúrnych právd...“). Tento spôsob argumentácie následne prebral i súd prvého stupňa, a na ňom založil svoje rozhodnutie o vine. Znalci, a napokon i súd v tomto smere skĺzli do argumentácie ad personam, resp. ad hominem, pričom sa v kontexte veci mali prísne držať argumentácie ad rem, teda zamerať sa na povahu zaisteného materiálu.

Ako extrémistický materiál môže byť určitý materiál posúdený len s ohľadom na jeho obsah alebo povahu, v opačnom prípade sa môže stať, že sa absencia niektorého zo znakov objektívnej stránky trestného činu nahradí osobnostnou charakteristikou subjektu, a rozhodnutie o vine bude založené na neprípustnej prezumpcii chýbajúcich znakov. Posudzovanie určitého materiálu ako extrémistického s poukazom na osobu obžalovaného pritom nevyplýva ani zo samotnej legálnej definície § 130 ods. 7 Trestného zákona. Osobu obžalovaného a jeho úmysel vzťahujúci sa k predmetným materiálom je možné skúmať v rámci subjektívnej stránky konkrétneho trestného činu, nie však v rámci posudzovania otázky, či určitý materiál je možné považovať za extrémistický alebo nie.

Na druhej strane u viacerých publikácií znalec Mgr. H. H., PhD., napríklad uviedol, že „nesúvisia s politickým extrémizmom (kniha Krvavá štiavnická štreka, Slobodní muráři včera a dnes, Proces s Dr.J.Tisom, Deportace a nucené práce a pod.)“ Rovnako ako napr. k plagátu stopa č. 2 DP č. 1. 1532 tento znalec uviedol, že „neobsahuje extrémistickú symboliku.“ Ku keltskému krížu na č. 1. 1356 sa znalec vyjadril, že „nie je možné ho automaticky považovať za súvisiaci s rasizmom, či neonacizmom.“ Takéto jeho konštatovania ale nenašli odozvu v rozsudku súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na právnu kvalifikáciu v danom prípade malo byť dokazovanie a následná argumentácia súdu prvého stupňa sústredená na posúdenie charakteru každého jedného šíreného a zaisteného materiálu individuálne. Súd prvého stupňa si v tomto smere nekriticky osvojil tvrdenia obžaloby, zo znaleckých posudkov znalcov prevzal obširné teoreticko-historické konštatovania, znalcov nevypočul dostatočne k tomu, aby bolo možné na základe ich vyjadrení riadne právne posúdiť charakter skúmaných materiálov, a tieto nekompletné závery použil ako základ pre výrok o vine. Odstránenie týchto nedostatkov by pritom s poukazom na § 322 ods. 3 Trestného poriadku presahovalo rámec odvolacieho konania. Aj uvedené potom bolo dôvodom, pre ktorý bolo potrebné vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

C) Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí nielenže nevenoval žiadnu pozornosť prílohe obžalovaného zaslanej listom na č. 1. 6388 (hoci tento dôkaz na hlavnom pojednávaní oboznámil), v ktorej sú uvedené viaceré publikácie zaistené obžalovanému ako voľne dostupné, či už v kníhkupectvách, alebo v internetových obchodoch, ale ani túto prílohu riadne nezažurnalizoval do spisového materiálu chronologicky s listom, ktorým bola súdu obhajcom obžalovaného doručená. Súd prvého stupňa po preverení tohto dôkazu bude musieť posúdiť a v rozhodnutí sa dostatočným spôsobom vysporiadať s tým, či tieto publikácie a knihy aj s poukazom na ich voľnú dostupnosť zakladajú naplnenie znakov trestného činu, a v nadväznosti na to potom opätovne v tejto súvislosti posúdiť aj dôvodnosť uloženia trestu prepadnutia vecí.

D) Z výpovedí obžalovaného, ale aj svedkov (napr. H. H. a J. F.) okrem iného vyplynulo, že na účet obžalovaného na sociálnej sieti mali prístup aj iné osoby, ktoré tam pridávali príspevky napríklad aj v čase, kedy bol obžalovaný vo väzbe. Tieto okolnosti súd prvého stupňa v rozsudku posúdil tak, že to bolo s vedomím a súhlasom obžalovaného. Na takéto konštatovanie však neboli v konaní produkované žiadne dôkazy. Pokiaľ príspevky uvedené v skutkoch č. 1), 2), 4), 18), 20), 23), 24), 27), 28), 29), 30),

31), 33), 35) a 36), ktorých publikovanie obžalovaný popiera, mohli na účet obžalovaného pridávať aj iné osoby, nie je možné vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť za uvedené príspevky voči obžalovanému, pokiaľ obžalovaný na uverejnenie týchto príspevkov nedal pokyn alebo s ich uverejnením nesúhlasil. Bližšie okolnosti ohľadom prístupu iných osôb k účtu obžalovaného na sociálnej sieti súd prvého stupňa nezisťoval, napríklad doložením znalca, ktorý spracoval posudok ohľadom profilu obžalovaného, resp. dotazom, či je znalec schopný k tejto otázke vypracovať dodatok k svojmu posudku. Bez doplnenia dokazovania aj v tomto smere nie je možné závery súdu prvého stupňa ohľadom vyššie uvedených skutkov považovať za správne.

Na základe skutočností uvedených v bode A) až D) najvyšší súd vo vzťahu k obžalovanému H. H. jeho odvolaniu sčasti vyhovel, napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu, nakoľko odstránenie vyššie vytknutých nedostatkov a doplnenie dokazovania odvolacím súdom by nielenže bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami, ale mohlo by viesť aj k iným skutkovým záverom, vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Tento bude povinný dokazovanie doplniť, a až následne dôkazy posúdiť individuálne aj v ich kontexte a vo veci rozhodnúť. S poukazom na vyššie vytýkané pochybenia pritom sčasti vyhovel aj odvolaniu prokurátora, pretože až po doplnení dokazovania vo vyššie naznačenom smere bude možné vo veci opätovne rozhodnúť, a posúdiť aj právnu kvalifikáciu konania obžalovaného.

Úlohou súdu prvého stupňa po vrátení veci preto bude:

- v prvom rade rozhodnúť o námietke zaujatosti, ktorú vzniesol obžalovaný voči samosudcovi Špecializovaného trestného súdu,
- zabezpečiť vyjadrenia znalcov riadne zapísaných v zozname znalcov pre odbor spoločenské a humanitné vedy, či v danom čase (kedy prichádzalo k priberaniu znalcov ad hoc do konania) nemohli vykonať znalecké posudky v uvedenej trestnej veci (konkrétne tie, kde vyšetrovateľ pribral znalcov ad hoc),
- ak takéto vyjadrenia budú zabezpečené, vypočúť opätovne znalcov pribratých ad hoc a to bez prítomnosti znalca Mgr. H. H., PhD., vyžiadať od znalcov pribratých do konania ad hoc jednoznačné stanovisko k charakteru materiálov, ktoré obžalovaný mal vyrábať, distribuovať a prechovávať, bez poukazov na jeho osobu či preferencie tak, aby mohol byť zo strany súdu urobený právny úsudok o povahe materiálu a následne objektívne posúdenie, či v prípade žalovaných skutkov ide o trestný čin, a aká je jeho (ich) právna kvalifikácia,
- ak takéto vyjadrenia znalcov nebudú k dispozícii, pribrať postupom rešpektujúcim ustanovenia Trestného poriadku znalca (znalcov) zo zoznamu znalcov riadne zapísaných ministerstvom spravodlivosti pre daný odbor a odvetvie, aby sa jednoznačne vyjadril(i) k objektívnemu charakteru materiálu, ktorý obžalovaný mal vyrábať, distribuovať a prechovávať, a to bez poukazov na jeho osobu, či preferencie tak, aby mohol byť zo strany súdu urobený právny úsudok o povahe materiálu a následne objektívne posúdenie, či v prípade žalovaných skutkov ide o trestný čin, a aká je jeho (ich) právna kvalifikácia,
- vypočúť znalca Ing. E. J., PhD., či sa vie vyjadriť aj k prístupom iných osôb na profil obžalovaného na sociálnej sieti Facebook, a z toho plynúcej možnosti pridávať tam príspevky (týmto osobami), resp. či vie v tomto smere vypracovať dodatok k svojmu znaleckému posudku, a následne podľa charakteru vyjadrení tohto znalca a v zmysle doplneného dokazovania doložiť obžalovaného, ktorým osobám sprístupnil svoj účet, ako aj osoby ním menované,
- pokiaľ sa však obžalovanému nepodariť preukázať vedomostná zložka, zo skutkov vyradiť tie, kde obžalovaný nebol autorom príspevkov zverejnených na jeho profile, pri ktorých obžalovaný popiera pridanie príspevkov na jeho profil, a vznikli o tejto skutočnosti pochybnosti, následne postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“,
- u zaistených vecí, pri ktorých Špecializovaný trestný súd dospeje k záveru, že nespĺňajú kritériá extrémistického materiálu postupovať podľa § 91 ods. 1 Trestného poriadku,
- vykonať ďalšie potrebné dôkazy, ak vyplývajú z doplneného dokazovania naznačeným smerom.

Až po takomto doplnení dokazovania budú môcť byť vyhodnotené všetky podstatné okolnosti dôležité pre objektívne vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného H. H. vo všetkých skutkoch

kladených mu za vinu.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné skonštatovať, že aj vzhľadom na toto rozhodnutie (a z jeho obsahu plynúcej potreby doplniť dokazovanie), doterajšiu dĺžku trvania väzby, či fakt, že obžalovanému nie je možné na ťarchu pripísať skutočnosť, že dokazovanie vo veci už trvá neprimerane dlhú dobu, bude musieť súd prvého stupňa po vypočutí obžalovaného dôsledne zvážiť dôvody ďalšieho trvania väzby tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 79 ods. 2 Trestného poriadku.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Rozhodoval pritom podľa § 326 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že vyššie uvedené chyby nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

Podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.